

przez wspomniane instytucje, nie wyłączając weksli i wpisów do ksiąg hipotecznych będą wyrażane w złotych;

- b) wypłata względnie spłata przyznanych kredytów będzie dokonywana w markach polskich zgodnie z § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 roku w przedmiocie określania wartości przedmiotów majątkowych oraz zaciągania i dochodzenia zobowiązań w złotych (Dz. U. R. P. № 7, poz. 64);
- c) przepisy powyższe stosują się analogicznie do procentów i prowizji jak również wszelkich kosztów, związanych z wydaniem i spłaceniem pożyczek.

§ 2. Przepisy § 1 stosują się:

- a) do pożyczek hipotecznych i wszelkich innych pożyczek terminowych, udzielonych i prolongowanych po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;
- b) do otwartych kredytów i wszelkich innych udzielonych, w formie rachunku bieżącego z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia względnie udzielonych przed tym dniem, jednakże z zachowaniem przewidzianych w odośnych umowach terminów wypowiedzenia.

§ 3. Weksle markowe mogą być przyjmowane do dyskonta tylko w ciągu trzech tygodni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile zostały wystawione przed tym dniem i do terminu ich płatności w chwili dyskonta nie pozostaje więcej, jak 4 tygodnie.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

89.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 stycznia 1924 roku

w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych, tudzież w przedmiocie zastosowania złotego (franka złotego) do obliczania niektórych z tych kwot.

Na zasadzie art. 4 i 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 704), art. 8 ustawy

z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 721), art. 5 i 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 722), tudzież art. 5, 6, 7, 8, 9 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 64) zarządza się co następuje:

§ 1. Kwoty pieniężne ustalone ustawami z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 704, № 92, poz. 721 i № 92, poz. 722) oraz rozporządzeniami Rady Ministrów z dn. 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 109, poz. 858) i z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 135, poz. 1121) zmienia się w sposób wskazany w następujących paragrafach, przyjmując zarazem za podstawę obliczenia złoty równy frankowi złotemu dla tych kwot pieniężnych, do których mają zastosowanie art. 1 i 9 cz. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) i art. 1 cz. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 64).

I.

Zmiany stawek pieniężnych w przepisach ogłoszonych przed 1 stycznia 1920 r.

A. Postanowienia dla b. dzielnic rosyjskiej.

§ 2. Art. 70 ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. w przedmiocie zmian w ustawodawstwie karnem obowiązującym w b. zaborze rosyjskim (Dz. U. R. P. № 30, poz. 169) otrzymuje brzmienie następujące:

„Grzywny, kary pieniężne i należytości przewidziane w kodeksie karnym i w ustawach karnych szczególnych, tudzież w ustawie postępowania karnego, określać należy w wyrokach i decyzjach w markach polskich, w złotych zaś wówczas, jeśli wedle postanowień niniejszego artykułu lub wedle innych przepisów w złotych lub frankach złotych są oznaczone lub mają być obliczone.

W ustawach tych ogłoszonych przed 1 stycznia 1920 roku:

1) podwyższa się dwieście pięćdziesiąt tysięcy razy kwoty, od których jest zawisła kwalifikacja przestępstwa;

2) wysokość kaucji kasacyjnych oznacza się jednolicie na 50 złotych;

3) grzywny i kary pieniężne oznaczone w ustawie w określonej liczbowo kwocie pieniężnej, tudzież najniższą i najwyższą granicę kwot pieniężnych wymienionych w art. 59 k. k. oznacza się w ten sposób, że kwoty określone w rublach zastępuje się podwójną liczbą złotych, określone zaś w markach lub złotych polskich taką samą liczbą złotych;

4) należytości przewidziane w ustawie postępowania karnego oznacza się jak następuje: w art. 199 na pół złotego, w art. 985 na jeden złoty”.

Grzywny i kary pieniężne, które wymierza się wedle wartości przedmiotu, lub wysokości szkody, lub wysokości nieprawnej korzyści (zysku), albo wedle ich wielokrotności, należy obliczyć na podstawie wartości przedmiotu, lub wysokości szkody, lub wysokości nieprawnej korzyści (zysku) przerachowanych na złote (§ 27).

§ 3. Wymieniona w art. 71 ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 169) kwotę pieniężną ustala się na „250.000.000 mk.”.

§ 4. W § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1921 r. w przedmiocie przepisów karno-sądowych na ziemiach przynależnych do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 37, poz. 223) w miejsce kwoty dotychczasowej wstępuje kwota „200 złotych”.

§ 5. W art. 180⁴ u. p. k. w miejsce kwoty dotychczasowej wstępuje kwota „50 złotych”.

§ 6. Postanowienia § 2 część 3 ust. 1 i 3 i część ostatnia stosuje się odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych (§§ 23, 24).

To samo stosuje się do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

B. Postanowienia dla b. dzielnic austriackiej.

§ 7. Powszechną ustawę karną, obowiązującą w b. dzielnicy austriackiej z dnia 27 maja 1852 r. zmienia się jak następuje:

- a) w §§ 85a, 173, 183, 200 w miejsce kwoty sto milionów marek wstępuje kwota „dwieście milionów marek”;
- b) w §§ 174.II, 175.II, 176.II, 181 w miejsce kwoty dwadzieścia pięć milionów marek wstępuje kwota „pięćdziesiąt milionów marek”;
- c) w §§ 100, 179, 184, 203 w miejsce kwoty jednego miljarda marek wstępuje kwota „dwu miliardów marek” (2.000.000.000 mk.);
- d) w § 182 w miejsce kwoty pięćset milionów marek wstępuje kwota „jednego miljarda marek”;
- e) w § 186b w miejsce kwoty sto milionów marek wstępuje kwota „dwieście milionów marek”; a w § 186c w miejsce kwoty dwadzieścia pięć milionów marek kwota „pięćdziesiąt milionów marek”;
- f) w § 221 w miejsce kwoty sto milionów marek wstępuje kwota „dwieście złotych”;
- g) w § 522 w miejsce kwot od dziesięciu milionów, do dwu miliardów marek wstępują kwoty „od dwudziestu do pięciu tysięcy złotych”;
- h) w § 532 w miejscu kwoty pięćdziesiąt milionów, względnie dwieście milionów marek wstępują kwoty „sto złotych”, względnie „czterysta złotych”.

§ 8. W § 1 ustawy z dnia 25 maja 1883 r. (aust. Dz. U. P. № 78) o przepisach karnych przeciwko udaremnieniu egzekucji w miejsce kwoty sto milionów marek wstępuje kwota „dwieście milionów marek”.

§ 9. Ustęp 1 art. 2 ustawy z dnia 16 marca 1920 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw karnych obowiązujących w b. zaborze austriackim (Dz. U. R. P. № 26, poz. 158) otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższą i najwyższą granicę grzywien, przewidzianych w powszechnej ustawie karnej, w ustawach o postępowaniu karnem i w ustawach karnych dodatkowych ogłoszonych przed 1 stycznia 1920 r., tudzież grzywny oznaczane w tych ustawach kwotą stałą w koronach, markach lub złotych polskich zastępuje się taką samą liczbą złotych, oznaczone zaś w złotych reńskich podwójną liczbą złotych”.

Przepis części ostatniej § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 10. Postanowienia paragrafu poprzedniego stosuje się odpowiednio zamiast przepisów § 1 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 i § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 109, poz. 858) i odnośnych przepisów rozporządzenia z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 135, poz. 1121) do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych (§§ 23, 24) oraz także do granic grzywien, do których władza administracyjna może wydać osąd karny lub jest właściwą do ich nakładania tudzież do granic, do których władza administracyjna może nałożyć odszkodowanie, a straż zaprzysiężona sama szacować wyrządzoną szkodę; natomiast granice wartości przedmiotu lub wysokości szkody albo nieprawnej korzyści (zysku), od których zawisła kwalifikacja czynu lub właściwość władz administracyjnych do ich osądzenia, podwyższa się w ten sposób, że kwoty oznaczone w koronach zastępuje się taką samą liczbą marek polskich pomnożoną przez jeden milion, zaś oznaczone w złotych reńskich taką samą liczbą marek polskich pomnożoną przez dwa miliony.

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

Do stawek przewidzianych w ustawach wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 76, poz. 595) ma zastosowanie § 21 niniejszego rozporządzenia.

C. Postanowienia dla województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

§ 11. Art. 1ª ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 721) otrzymuje brzmienie następujące:

„Grzywny (jako środki karne, karno-administracyjne, dyscyplinarne, porządkowe, sądowo i administracyjno-egzekucyjne), nawiązki i wynagrodne, granice upoważnień organów władz administracyjnych do zagrażania grzywnami lub nakładania grzywien w drodze administracyjnej, tudzież granice upoważnień organów władzy dyscyplinarnej do nakładania grzywien w drodze dyscyplinarnej (porządkowej) zawarte w ustawach i rozporządzeniach ogłoszonych przed dniem 1 stycznia 1920 r. oznacza się w stosunku do kwoty pierwotnej w ten sposób, że marki niemieckie, marki polskie i złote polskie zastępuje się taką samą liczbą złotych”.

Postanowienia powyższe stosuje się w szczególności także zamiast przepisów § 1 ust. 3 i § 4 ust. 2 (o ile ten § dotyczy § 1 ust. 3) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 109, poz. 858) i odnośnych przepisów rozpo-

rozządzenia z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 135, poz. 1121).

Przepis części ostatniej § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 12. W niemieckim kodeksie karnym z dnia 15 maja 1871 r. (Dz. U. Rzeszy z r. 1876 str. 40) wprowadza się następujące zmiany w kwotach pieniężnych:

1) Ustępy 2 i 3 § 1 otrzymują brzmienie następujące:

„Czyn zagrożony osadzeniem w twierdzy do pięciu lat, więzieniem, albo grzywną powyżej stu pięćdziesięciu złotych jest występkiem.

Czyn zagrożony aresztem lub grzywną do stu pięćdziesięciu złotych jest wykroczeniem”.

2) Ustęp 1 § 27 otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższy wymiar grzywny przy zbrodniach i występkach wynosi trzy złote, przy wykroczeniach jeden złoty”.

3) Ustęp 2 § 28 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli za występki grozi grzywna wyłącznie albo na pierwszym miejscu, albo do wyboru obok aresztu, wówczas można grzywnę zamienić na areszt, o ile nałożona grzywna nie przekracza sześciuset złotych, a zastępują ją kara na wolności sześciu tygodni”.

4) Ustęp 1 § 29 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie zamiany grzywny, nałożonej z powodu zbrodni lub występków, należy za równą jednolitej karze na wolności uważać sumę od trzech do piętnastu złotych, w razie zaś zamiany grzywny, nałożonej z powodu wykroczenia, sumę od jednego do piętnastu złotych”.

5) W § 29a wprowadzonym artykułem 2 L. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 721) słowa „aż do wysokości pięciuset milionów marek polskich” zastępuje się słowami „aż do wysokości tysiąca złotych”.

6) W § 29b wprowadzonym artykułem 2 L. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 721) słowa „aż do trzech miliardów marek polskich”, zastępuje się słowami „aż do sześciu tysięcy złotych”.

7) Liczby 4, 5 i 6 ustępu 1 § 70 otrzymują brzmienie następujące:

4. Osadzenie w twierdzy albo w więzieniu od dwóch do pięciu lat albo grzywnę powyżej sześciu tysięcy złotych, w dziesięciu latach;

5. Osadzenie w twierdzy albo w więzieniu do dwóch lat lub grzywnę powyżej stu pięćdziesięciu do sześciu tysięcy złotych, w pięciu latach;

6. Areszt lub grzywnę do stu pięćdziesięciu złotych, w dwóch latach”.

§ 13. Ustęp 2 § 13 pruskiej ustawy o kradzieżach leśnych z dnia 15 kwietnia 1878 r. (Zb. Ust. str. 222) otrzymuje brzmienie następujące:

„Kwotę jednego do pięciu złotych należy uważać za równą jednolitej karze więzienia”.

§ 14. W § 6 pruskiej ustawy o policji polnej i leśnej z dnia 1 kwietnia 1880 r. (Zb. Ust. str. 230)

wstępuje w miejsce kwoty dotychczasowej — kwota dziesięciu milionów marek polskich.

§ 15. W niemieckiej ustawie o ustroju sądownictwa z dnia 27 stycznia 1877 r. (Dz. U. Rz., str. 41) wstępuje w miejsce kwot dotychczasowych:

1) w § 27 L. 2 kwota sześćset złotych;

2) w § 27 L. 4, 5, 6 i 7 oraz w § 28 — kwota sto pięćdziesiąt milionów marek polskich.

§ 16. Kwotę grzywny, którą sądy powiatowe (pokoju) mogą wymierzyć mandatem karnym (§ 447 ustawy o postępowaniu karnym), oznacza się na sto pięćdziesiąt złotych; izby karne mogą wymierzać grzywny mandatem karnym bez ograniczenia co do wysokości.

§ 17. W zdaniu 1 ustępu 3 § 1 pruskiej ustawy o wydawaniu policyjnych rozporządzeń karnych z powodu wykroczeń z dnia 23 kwietnia 1883 r. (Zb. Ust. str. 65) wstępuje w miejsce kwoty dotychczasowej kwota trzydziestu złotych.

II.

Postanowienie dla wszystkich b. dzielnic w przedmiocie zmiany stawek pieniężnych w przepisach ogłoszonych po dniu 31 grudnia 1919 r.

§ 18. W ustawie o zwalczaniu lichwy wojennej z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 67, poz. 449) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 69, poz. 618) najniższe i najwyższe granice grzywien zmienia się w ten sposób, że w miejsce kwot pierwotnych ustalonych ustawami z dnia 2 lipca 1920 r. i 5 sierpnia 1922 r. wstępuje taka liczba złotych, jaka wypadnie z podziału tych kwot przez sto; kwoty pieniężne zaś, od których zawisła kwalifikacja czynu podwyższa się w walucie markowej dwa tysiące razy w stosunku do kwot pierwotnych, ustalonych powyższymi ustawami.

§ 19. Najniższe i najwyższe granice grzywien (kar pieniężnych) i grzywny oznaczone kwotą stałą, oraz granice grzywien, od których zawisła kwalifikacja przestępstwa, właściwość sądu, lub upoważnienie sądów do wydawania nakazów karnych (osądów), przewidziane w innych przepisach karno-sądowych, obowiązujących w jakiegokolwiek dzielnicy, a ogłoszonych po 31 grudnia 1919 r. ustala się w ten sposób, że w miejsce kwot pierwotnych lub podwyższonych przepisem szczególnym (§ 25) wstępuje taka liczba złotych, jaka wypadnie z podziału tych kwot marek polskich:

a) w przepisach ogłoszonych w r. 1920 przez sto;

b) w przepisach ogłoszonych w r. 1921 przez dwieście;

c) w przepisach ogłoszonych w r. 1922 przez pięćset;

d) w przepisach ogłoszonych w r. 1923 przez dwa tysiące.

Marki niemieckie przelicza się na złote na tych samych zasadach; złote polskie i franki zastępuje się taką samą ilością złotych (§ 27).

Przepis części ostatniej § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 20. Kwoty pieniężne, wyrażające granice wartości przedmiotu, lub wysokości szkody, albo nieprawnej korzyści (zysku), od których zawisła kwalifikacja czynu lub właściwość sądu, przewidziane w przepisach karno-sądowych obowiązujących w jakiegokolwiek dzielnicy, a ogłoszonych po 31 grudnia 1919 r. podwyższa się w stosunku do kwot pierwotnych lub podwyższonych przepisem szczególnym (§ 25) jak następuje:

- a) w przepisach ogłoszonych w r. 1920 dziesięć tysięcy razy;
- b) w przepisach ogłoszonych w r. 1921 pięć tysięcy razy;
- c) w przepisach ogłoszonych w r. 1922 dwa tysiące razy;
- d) w przepisach ogłoszonych w r. 1923 pięćset razy.

Jeśli w pewnym przepisie kwotę pieniężną wyrażono tylko w markach niemieckich należy je zastąpić taką samą ilością marek polskich, jeśli zaś ją wyrażono w złotych polskich podwójną ilością marek polskich — a następnie zastosować podwyżkę wskazaną niniejszym paragrafem.

§ 21. W art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 76, poz. 595) w miejsce kwoty „3.000 mkp.”, podwyższonej rozporządzeniami z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 109, poz. 858) i z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 135, poz. 1121) do kwoty 500.000 mkp. wstępuje kwota „1 złoty”, a w art. 2 tej ustawy w miejsce kwot „30.000 marek” podwyższonych powyższymi rozporządzeniami do 5.000.000 marek, wstępuje kwota „10 złotych”, zaś w miejsce kwoty 7.500 mk., podwyższonej do 1.500.000 mk. kwota „5 złotych”; wreszcie w art. 3 tej ustawy oznaczoną tam kwotę „50.000 marek”, podwyższoną powyższymi rozporządzeniami do 5.000.000 marek, zastępuje się kwotą „10 złotych”, a kwotę „150.000 marek”, podwyższoną do 15.000.000 marek — kwotą „30 złotych”.

§ 22. Postanowienia § 18, 19 i 20 stosuje się odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych (§§ 23, 24), a nieobjętych paragrafem poprzednim.

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

W województwach: poznańskim i pomorskim i górnośląskiej części Województwa Śląskiego § 19 i § 20 stosują się odpowiednio łącznie do oznaczonych w nich okresów czasu do grzywien i innych przedmiotów wymienionych w § 11 niniejszego rozporządzenia.

III.

Zakres zastosowania postanowień zawartych w rozdziałach I i II.

§ 23. O ile niniejsze rozporządzenie dotyczy postanowień, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, obejmuje ono także te postanowienia, których przekroczenie choćby niewyłącznie należy do orzecznictwa tych władz.

§ 24. Do postanowień, których przekroczenie jest przekazane choćby niewyłącznie orzecznictwu

administracyjnych władz skarbowych (w b. dzielnicy austriackiej także sądów skarbowych) przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie o tyle, o ile chodzi o postanowienia zawarte w ustawach i rozporządzeniach o podatkach od spożycia, zużycia, względnie produkcji, o monopolach państwowych, o obrocie towarowym z zagranicą i w ustawach celnych.

§ 25. Jeśli kwota pieniężna przewidziana w pewnym przepisie została zmieniona późniejszym przepisem szczególnym, należy za podstawę zastosowania przeliczenia przyjąć kwotę ustanowioną w późniejszym przepisie i czas jego ogłoszenia, o ile z poszczególnych postanowień niniejszego rozporządzenia nie wynika, że za podstawę zastosowania zmiany należy przyjąć przepis pierwotny lub wogóle wcześniejszy.

Za podstawę przeliczenia kwot zawartych w rozporządzeniach Generalnego Komisarza Ziem Wschodnich, wymienionych w Dekrecie Naczelnego Dowódcy Wojskowego Litwy Środkowej z dnia 29 września 1921 r. № 371 Dz. U. T. K. R. № 33 (43) z r. 1921 nie należy brać podwyżek ustanowionych tym dekretem i czasu jego ogłoszenia, lecz kwoty ustanowione w pierwotnych przepisach i czas ich ogłoszenia.

§ 26. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do postanowień, co do których przepisy szczególne przyznają upoważnienie wprowadzenia zmian w kwotach pieniężnych innej władzy niż Rada Ministrów.

IV.

Szczegółowe postanowienia o zastosowaniu złotego do wymierzania grzywien oraz do przeliczania grzywien zaległych i bieżących, tudzież postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 27. Złoty jest równy frankowi złotemu (art. 2 i 3 ust. z dnia 6 grudnia 1923 r. i art. 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r.).

W wyrokach, decyzjach i innych orzeczeniach, skazujących na grzywny (kary pieniężne), sądy i władze administracyjne będą je oznaczały wyłącznie w złotych. To samo stosuje się w województwach: poznańskim i pomorskim i w górnośląskiej części Województwa Śląskiego do przyznanej nawiązki i wynagrodnego (§ 11).

W razie zezwolenia na spłatę grzywny ratami należy za podstawę oznaczenia spłat ratalnych przyjąć złote lub ich części.

§ 28. Grzywny (kary pieniężne) wyrażone w złotych, nie mniej oznaczone w nich kaucje kasacyjne i należitości (§ 2 cz. 3 ust. 2 i 4) będą płacone w markach polskich według wartości franka złotego w dniu uiszczenia. To samo stosuje się odpowiednio do nawiązek i wynagrodnego (§§ 27 i 11).

Jeśli z przeliczenia należnej sumy złotych na marki polskie dokonano przy wpłacie należności wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez dziesięć tysięcy, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5.000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć tysięcy; jeśli ostatnio cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5.000 to cyfry te zastępuje się zerami.

§ 29. Grzywny (kary pieniężne) orzeczone w markach polskich, które były już wykonalne przed dniem 1 stycznia 1924 r., a do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie zostały uiszczone, należy przeliczyć na złote wedle wartości franka złotego w dniu 1 stycznia 1924 r.

Grzywny (kary pieniężne) nieuiszczone do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a nałożone w markach polskich orzeczeniami, które przed dniem 1 stycznia 1924 r. nie stały się wykonalnymi, lub orzeczeniami wydanymi po 31 grudnia 1923 r., należy — o ile nie ma zastosowania przepis § 31 L. 1 lub § 32 — przeliczyć na złote według wartości franka złotego w dniu, w którym orzeczenie stało się wykonalnym.

Postanowienia powyższe stosują się odpowiednio do niespłaconej części grzywny (kary pieniężnej).

Jeżeli przy przeliczeniu według powyższych przepisów wyniknie kwota złotych więcej niż o jednym miejscu dziesiętnym, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub więcej, to zaokrągla się je wzwyż do pełnej dziesiątej części złotego, w przeciwnym razie setne i dalsze części złotego opuszcza się; uwzględnia się je jednak, jeśli one są jedynym wynikiem przeliczenia.

Do uiszczania grzywien (kar pieniężnych) przeliczonych według niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio postanowienia § 28 z tą zmianą, że uwzględnia się też kwoty poniżej 5.000 marek polskich.

§ 30. Wykonanie czynności przerachowania wskazanych w §§ 28 i 29 należy do władz (organów) powołanych do wykonania kary, względnie do poboru kaucji kasacyjnej lub należytości.

§ 31. Postanowienia niniejszego rozporządzenia w przedmiocie zmiany stawek pieniężnych nie stosują się do przestępstw popełnionych przed jego wejściem w życie z następującymi wyjątkami:

1) w b. dzielnicach: rosyjskiej i austriackiej nowe stawki grzywien (kar pieniężnych) w złotych stosować należy także w przypadku osądzenia przestępstw popełnionych przed dniem 1 lutego 1924 r., jeśli wyrok, decyzja lub inne orzeczenie pierwszej instancji zapada po dniu 31 stycznia 1924 r.;

2) w b. dzielnicach rosyjskiej nowe stawki kaucji kasacyjnej i należytości przewidzianych w ustawie postępowania karnego (§ 2 cz. 3 ust. 2 i 4) należy zawsze stosować, jeśli zapłata następuje po dniu 31 stycznia 1924 r.

§ 32. Jeśli na obszarze województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części Województwa Śląskiego wydano w pierwszej instancji po 31 stycznia 1924 r. wyrok, uchwałę, mandat karny lub inne orzeczenie z powodu przestępstwa popełnionego przed 1 lutego 1924 r., należy w nich wypowiedzieć jakiej liczby złotych odpowiada grzywna orzeczona w markach polskich, przyjmując za podstawę wartość franka złotego w dniu wydania orzeczenia, a jeśli rodzaj lub wymiar kary w wyższej instancji zmieniono, wartość franka złotego w dniu wydania orzeczenia w wyższej instancji (np. skazuje... na grzy-

wnę w kwocie X marek polskich, co w dniu, dzisiejszym odpowiada Y złotym).

To samo stosuje się odpowiednio do nawiązek i wynagrodnego (§§ 27, 11).

Części ostatnia i przedostatnia § 29 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 33. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Skarbu oraz innym właściwym Ministrom.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1924 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*
Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

90.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 21 stycznia 1924 r.

o podwyższeniu opłat za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23-go dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15, poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnic Pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. w przedmiocie miar (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. № 20, poz. 138), rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100, poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 470), oraz na podstawie § 16 Ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej, str. 349) i § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 166) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie bezwzględne stawki opłat, wymienione w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 maja 1923 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 51, poz. 358) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 63, poz. 488), powiększa się:

- 1) stawki, wymienione w § 6, — dwiesięciokrotnie,
- 2) stawki, wymienione w § 28, p. 3, — stodwudziestokrotnie,
- 3) stawki, wymienione w § 26, — trzystakrotnie,
- 4) wszystkie pozostałe stawki bezwzględne — dwiesięćpięćdziesiątkrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1924 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 grudnia 1923 r. o podwyższeniu opłat za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 124, poz. 1015).

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*